

Sfințenia preoției

Un om s-a mărturisit vreme de doisprezece ani la un duhovnic. Și mergând iarăși să se mărturisească, l-a găsit desfrânându-se cu o femeie. Atunci a spus: „Vai mie! Am atâția ani de când mă mărturisesc și acum am să mă osândesc. Toate cele pe care mi le-a iertat sunt neiertate”. Spunând acestea, îndată a plecat.

Pe drum i s-a făcut sete. A mers mai departe și a găsit un izvor cu apă atât de limpede, încât a spus: „Dacă aici apa este atât de limpede, cu atât mai mult va fi în locul de unde izvorăște”. S-a aplecat și a băut. A mers la locul de unde izvora apa și a văzut că ieșea din gura unui câine. A suspinat și a spus: „Vai mie! M-am spurcat”. Atunci un Înger al Domnului i-a spus:

– De ce atunci când ai băut nu te-ai întinat, iar acum când ai văzut că iese din gura câinelui te-ai scârbit? Nu este oare a lui Dumnezeu, Care a făcut cerul, pământul și toate? Chiar dacă este necurat câinele, nu te mâhni, apa nu este a lui. La fel și cu duhovnicul care te-a mărturisit, iertarea pe care ai primit-o de la el nu este a lui, ci a Preasfântului Duh. Fiindcă are harul preoției este mai presus decât împărații și Îngerii. Însă dacă s-a desfrânat, ce-ți pasă ție? El este precum gura câinelui. Nu te mâhni! Cele pe care ți le-a iertat sunt toate iertate. Du-te și pune-i metanie și roagă-l să te ierte, iar pe el Dumnezeu îl va cerceta.

Și Îngerul s-a făcut nevăzut.

Omul s-a întors la duhovnic, i-a povestit toate și i-a pus metanie, așa cum îi spusese Îngerul. Auzind povestirea, duhovnicul a plâns, s-a pocăit și s-a mântuit. Trebuie să ne osândim pe noi înșine și ne vom mântui.

Duhovnicul înțelept

Un om bogat și-a strâns multe averi, însă niciodată nu voia să se mărturisească și să facă milostenie. Avea un fiu de aproape zece ani. A venit vremea și bogatul s-a îmbolnăvit. Ai săi i-au spus să se mărturisească, să facă ceva pentru sufletul său, însă el le răspundea:

– Copilul meu să fie bine, el se va îngriji de sufletul meu.

Era cu totul ținut de diavol și nu-și venea deloc în sine.

În ținutul acela se afla un duhovnic virtuos. Acesta și-a ras barba, s-a îmbrăcat în haine lumești și a mers la casa bogatului. A bătut la ușă. I-au deschis și l-au întrebat ce vrea. A răspuns că este un om străin, care s-a întâmplat să treacă prin satul lor și aflând că stăpânul lor este bolnav, a venit să-l vadă fiindcă este doctor. Îndată l-au primit. Toate rudeniile erau împrejurul lui și îi purtau de grijă.

I-a întrebat:

– Ce face bolnavul?

Bolnavul a răspuns:

– Mă simt rău, domnul meu.

Doctorul a spus:

– Ce spun doctorii din satul vostru?

Bolnavul a răspuns:

– Spun că sunt pe moarte.

Duhovnicul-doctor l-a apucat de mână și i-a spus:

– Și eu spun că vei muri. Dar dacă vom găsi doctoria pe care o cunosc eu, nu o să mori.

Bolnavul a întrebat:

– Despre ce doctorie vorbești?

Prefăcându-se că nu știe, acela a întrebat:

– Ai vreun copil?

I-a răspuns că are numai unul. Atunci duhovnicul i-a spus:

– Nu te mâhni, s-a aflat doctorie pentru tine. Îți făgăduiesc că n-ai să mori.

A cerut să-i dea un pahar cu apă și niște făină. Le-a amestecat și s-a prefăcut că mai pune o doctorie și a spus:

– Acum doctoria este gata, trebuie numai să vină copilul tău să-i înțep degetul mic cu un ac, ca să curgă trei picături de sânge, să-ți dau să bei și îndată o să te faci bine.

Copilul se juca împreună cu ceilalți copii. Au trimis îndată după el și i-au spus:

– Vino, copilul meu, pentru că a venit un doctor ca să-l facă bine pe tatăl tău.

Copilul voia să se joace, însă l-au adus. Când l-a văzut, doctorul i-a spus:

– Vino, copilul meu, să-ți înțep cu un ac degetul mic, ca să curgă trei picături de sânge aici în această doctorie, să-i dau tatălui tău să bea și să se facă îndată bine.

Copilul a răspuns:

– Dar ce, am înnebunit să-mi stric degetul?

Doctorul a spus:

– De tine depinde, copilul meu, dacă va trăi sau dacă va muri. Nu vezi câte a adunat ca să-ți lase?

Copilul a spus:

– Trăiește, nu trăiește, eu nu vreau să-mi rănesc mâna. Și a plecat.

Doctorul i-a spus bogatului:

– Sunt duhovnicul satului și am făcut aceasta ca să-ți arăt să nu nădăjduiești să faci ceva copilul tău pentru sufletul tău.

Atunci bolnavul s-a ridicat și a spus:

– M-am ostenit atât de mult pentru copilul meu ca să-i las multe, iar pe el nu l-a lăsat inima să dea trei picături de sânge pentru viața mea.

Și îndată a căutat testamentul și l-a rupt. Și-a împărțit toată averea, nu a lăsat nimic, iar copilul a rămas sărac lipit. A dobândit Raiul și se va bucura pururea.

De aceea, cei ce aveți copii, nu vă puneți nădejdea în ei, gândindu-vă că o să poarte grijă de sufletul vostru. Ceea ce face omul însuși, aceea va găsi în cealaltă viață.

Fragment din cartea SFÂNTUL COSMA ETOLIANUL. Sprijinitorul celor robiți. Lauda etolienilor. Viața și Învățăturile. Autor: Constantin Triandafillu, Traducere din limba greacă de Ieroschim. Ștefan Nuțescu, SCHITUL LACU – SFÂNTUL MUNTE ATHOS, Editura EVANGHELISMOS, București, 2010.